

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Petry Venclové a Aleše Korejtky ve věci **žalobce KAM NA PARDUBICKU, s. r. o.,** IČO: 620 27 361, Ráby č. p. 38, 533 52 Ráby, zastoupeného **Martinem Florou, advokátem,** Lidická 57, 602 00 Brno, proti **žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje,** Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2015, č. j. KrÚ 36043/2015,**

t a k t o :

- I. **Žaloba, již se žalobce domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 3. 6. 2015, č. j. KrÚ 36043/2015, a rozhodnutí Obecního úřadu Ráby ze dne 29. 4. 2015, č.j. PD 019/15/roz/st, a nařídil obci Ráby, aby žalobci poskytla zvukový záznam ze zasedání Zastupitelstva obce Ráby konaného dne 12. 2. 2015, který je přílohou č. 6 zápisu ze zasedání Zastupitelstva obce Ráby zveřejněného na úřední desce obce Ráby, se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodné skutečnosti

Dne 12. 2. 2015 zasedalo Zastupitelstvo obce Ráby (nikdo z jeho členů není pro výkon funkce dlouhodobě uvolněn). Průběh zasedání byl nahráván na mobilní telefon jednoho ze členů Zastupitelstva obce Ráby (pana Č.) a na diktafon žalobce. Poté, co bylo zjištěno, že zvukový záznam uložený v mobilním telefonu pana Č. není vzhledem k jeho špatné kvalitě využitelný jako podklad pro vyhotovení zápisu ze zasedání Zastupitelstva obce Ráby (§ 95 zák. č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o obcích“), byl dne 16. 2. 2015 v přítomnosti starosty obce Ráby panem Č. smazán. Žalobce si jím pořízený zvukový záznam, který je dle jeho slov kvalitní, ponechal (CD se zvukovým záznamem dokonce založil při jednání dne 7. 10. 2015 do soudního spisu).

Dne 12. 2. 2015 ve 20. 20 hod. byla do datové schránky obce Ráby (dále též „povinný subjekt“) doručena žádost žalobce podle zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále též „informační zákon“ či „InfZ“), o zaslání zvukového záznamu z jednání zastupitelstva, který pořídila obec téhož dne, tj. dne 12.2.2015. S žádostí se však starosta obce Ráby seznámil až dne 23. 2. 2015, kdy se přihlásil do datové schránky obce.

E-mailem ze dne 9. 3. 2015 sdělil povinný subjekt žalobci, že žádost o informace byla doručena povinnému subjektu dne 22. 2. 2015 (povinný subjekt vycházel z údaje generovaného systémem datových schránek) a že požadovaný zvukový záznam již byl smazán. Tímto považoval povinný subjekt žádost za vyřízenou.

Žalobce si na postup povinného subjektu stěžoval. Povinný subjekt předal stížnost žalovanému, který rozhodnutím ze dne 13. 4. 2015, č.j. KrÚ 23412/2015, přikázal povinnému subjektu, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení rozhodnutí vyřídil žádost o informace ze dne 12.2.2015 v souladu s InfZ.

Povinný subjekt následně vydal dne 29. 4. 2015 pod č. j. PD 019/15roz/st rozhodnutí, jímž žádost ze dne 12. 2. 2015 podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 InfZ odmítl s odůvodněním, že zvukový záznam byl již smazán a jedná se tudíž o neexistující informaci. Proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 29. 4. 2015 podal žalobce odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015, č. j. KrÚ 36043/2015, zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že byt' není neexistence informace jako výslovný důvod pro odmítnutí žádosti v informačním zákoně uvedena, judikatura správních soudů tento důvod akceptovala. Žalovaný poukázal zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, dle kterého *„poskytnutí informace lze odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v §7 - §11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem poskytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá.“* Pokud povinný subjekt požadovanou informaci nedisponuje a musel by ji nově vytvořit, jde de facto o vytvoření nové informace – a na tu se informační povinnost

nevztahuje. Navíc „znovuvytvoření“ zvukového záznamu ze zasedání Zastupitelstva obce Ráby konaného dne 12. 2. 2015 v daném případě nepřipadá ani v úvahu (je objektivně nemožné).

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že neexistenci informace nelze považovat za zákonný důvod k odmítnutí žádosti o její poskytnutí, nadto dle žalobce ani nebylo jednoznačně prokázáno, že požadovaná informace byla skutečně zničena. Žalovaný se dle žalobce spolehl pouze na vyjádření povinného subjektu. Při jednání soudu pak žalobce uvedl, že pokud by se výsledkem starosty obce Ráby prokázalo, že byla požadovaná informace zničena, pak by měla být obnovena tak, že povinný subjekt „autentifikuje“ zvukový záznam pořízený žalobcem, neboť žalobce si je vědom toho, že zvukový záznam již není možno znovu pořídit (obnovit). Žalobce se domnívá, že po provedení navržené „autentifikace“ se „ze zvukového záznamu stane veřejná listina, nebo alespoň získá důkazní hodnotu veřejné listiny“. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí a rozhodnutí povinného subjektu zrušil a podle § 16 odst. 4 InfZ nařídil povinnému subjektu požadované informace poskytnout.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě (které není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) vyhodnotil námitky žalobce jako liché a zopakoval argumenty obsažené v odůvodnění žalovaného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné. Znovu zdůraznil, že vycházel z vyjádření starosty obce Ráby, který opakovaně uvedl, že zvukový záznam byl smazán. Sám žalobce nepředložil žádný důkaz, z něhož by bylo patrné, že požadovaná informace stále existuje. Obnovení informace (záznamu) není pro neopakovatelnost již uskutečněného jednání zastupitelstva obce možné. Nelze znovu svolat zastupitelstvo a občany, kteří byli přítomni, a rekonstruovat vše vyslovené. Žalovaný dále vypíchl, že žalobce ani požadovanou informaci nepotřebuje, protože ji již má (vlastní zvukový záznam). Žalovaný též důrazně odmítl, že by snad poskytoval návod povinným subjektům k obcházení zákona. Žalovaný však není schopen (objektivně) případnému zničení informace (ať již úmyslnému či nedbalostnímu) zabránit, přičemž obnovit zničenou informaci je možné jen v některých případech, nikoliv však v případě posuzovaném. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení věci krajským soudem

Předně krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává (přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s. ř. s./) napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (dispoziční zásada), z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm.

d/ s. ř. s.). Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s. ř. s. Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7Afs 216/2006-63, dostupný /obdobně jako ostatní zmiňovaná rozhodnutí kasačního soudu/ na www.nssoud.cz).

Dále soud zdůrazňuje, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument (srov. kupř. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05 a IV. ÚS 787/06, III. ÚS 961/09). Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že **na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí** (tento právní názor akceptoval i Nejvyšší správní soud – viz např. bod 15 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, bod 37 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, bod 12 odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 8 Afs 71/2012 – 161, či odůvodnění rozsudku téhož soudu ze dne 16. 4. 2015, č. j. 7 As 169/2014 – 55). Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68, a desítky dalších rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, odstavec 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, odstavec 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, odstavec 17, popř. rozsudky ve věcech 1 Afs 81/2013, 1 Afs 82/2013, 1 As 72/2013, 9 Afs 22/2013, 9 Afs 39/2013, 9 Afs 45/2013, 3 As 80/2013 a řada dalších). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. odstavec 24. nálezu ze dne 28.5.2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by

ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

Vhodné je též vypíchnout, že odmítnutí argumentace účastníka řízení nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Nyní k žalobním bodům.

Není správný právní názor žalobce, dle kterého neexistence informace není důvodem pro odmítnutí žádosti o její poskytnutí. Jak již uvedl žalovaný, poskytnutí informace lze odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v InfZ, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom je právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v odůvodnění rozsudku ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, či v odůvodnění rozsudku ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014 – 41 (bod 30), přičemž krajské soudy si jeho závěry následně osvojily (z poslední doby srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.4.2015, č. j. 10 A 379/2011 – 187).

V daném případě **krajský soud vyslechl starostu obce Ráby**, který po poučení o povinnosti vypovídat pravdu a nic nezamlčet a po poučení o trestních následcích křivé výpovědi potvrdil skutečnosti uvedené sub I odůvodnění tohoto rozsudku, zejména uvedl, že záznam uložený v mobilním telefonu pana Č. nebyl vzhledem k jeho špatné kvalitě využitelný jako podklad pro vyhotovení zápisu ze zasedání Zastupitelstva obce Ráby, a proto byl dne 16. 2. 2015 v jeho přítomnosti panem Č. smazán (ostatně zákon neukládá územním samosprávným celkům pořizovat zvukové záznamy z jednání zastupitelstva, nadto nekvalitní záznam pořízený prostřednictvím mobilního telefonu by nebylo možno ani považovat za „dokument“ hodný trvalého uchování /srov. § 2 písm. e/, f/ zák. č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů/). Výše uvedené potvrdila i obec Ráby ve vyjádření ze dne 21. 8. 2015, které je založeno na listu číslo 86 soudního spisu. **Sám žalobce svědeckou výpověď starosty obce Ráby nezpochybnil a ani nenavrhł žádné důkazy k prokázání svého tvrzení o existenci požadované informace ke dni vydání žalovaného rozhodnutí (3. 6. 2015; § 75 odst. 1 s.ř.s.). Krajský soud proto nemá pochybnosti o tom, že v době vydání rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) již požadovaná informace prokazatelně neexistovala, přičemž její obnovení nepřipadalo v úvahu (bylo objektivně nemožné), neboť nebylo možné zasedání Zastupitelstva obce Ráby po několika měsících zcela přesně rekonstruovat (znovu svolat zastupitelstvo a občany, kteří byli zasedání dne 12. 2. 2015 přítomni, vše slovo od slova znovu zopakovat apod.). Jelikož po nikom nelze požadovat splnění nespílnitelného (impossibilia nulla obligatio est), povinný subjekt zcela správně žádost o informace odmítl (§ 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 InfZ). Žalovaný pak nepochybil, pokud postup povinného subjektu aproboval.**

Pro úplnost krajský soud dodává, že žádost žalobce o informace mohl povinný subjekt odmítnout i proto, že se jedná zjevně o šikanu povinného subjektu (k tomu srov. bod 91

odůvodnění rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62), neboť žalobce se domáhal poskytnutí zvukového záznamu pořízeného s pomocí mobilního telefonu jednoho ze členů Zastupitelstva obce Ráby, ačkoli sám prokazatelně disponoval (a disponuje) dostatečně kvalitním zvukovým záznamem, který si pořídil s pomocí vlastního nahrávacího zařízení (diktafonu). Jinými slovy žalobce požadoval (a stále požaduje) poskytnutí informace, kterou prokazatelně měl a má (byť záznamy žalobce a pana Č. byly uloženy na různých nosičích, obsah /zvukový záznam průběhu zasedání zastupitelstva obce/ je shodný /žalobce netvrdil, že by s jím pořízeným záznamem manipuloval/). Není přitom pravdou, že by zvukový záznam průběhu zasedání zastupitelstva obce pořízený s pomocí mobilního telefonu jednoho ze členů Zastupitelstva obce Ráby bylo možno považovat za veřejnou listinu (srov. § 134 zák. č. 99/1963 Sb. či § 53 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb.), neboť zvukový záznam se listinou stát (z povahy věci) nemůže, a to ani tehdy, je-li označen za přílohu veřejné listiny. Požadavek žalobce na provedení „autentifikace“ jím pořízeného zvukového záznamu nemá oporu v právu a jeho provedení povinným subjektem by bylo jednáním ultra vires, neboť orgány veřejné moci jsou oprávněny činit jen to, co jim zákon výslovně dovoluje (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Z těchto důvodů by krajský soud takovou povinnost ani nemohl povinnému subjektu uložit.

IV.

Závěr a náklady řízení

Jelikož ani jedna ze základních žalobních námitek nebyla důvodná, krajský soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).

Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Krajský soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II). Ostatně Nejvyšší správní soud (rozšířený senát) dospěl k závěru, že žalované správní orgány mají právo na náhradu jen těch účelně vynaložených nákladů, které přesahují jejich běžnou úřední činnost, přičemž náklady vynaložené v řízení před správním soudem lze dle Nejvyššího správního soudu považovat za součást běžné úřední činnosti. Běžnou úřední činnost by mohly přesahovat např. náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47; za pozornost ovšem stojí i odlišné stanovisko ke zmiňovanému usnesení rozšířeného senátu).

P o u č e n í :

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. října 2015

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová